

18.

„Din älskling,“ röt han, „glömmmer sin Må
 I andras famn“ —
 Dö — hwissade Annas hjerta — dö,
 Men döli hans namn. O flicka! m. m.

19.

Hans namn hon dölsde. En blodig dom
 Blef hennes lön.
 I templet bad hon, så mild och from,
 Sin sista bön. O flicka! m. m.

20.

En två Serafer i marmor-strud
 Wid altaret stå,
 De greto ljudt, när döds-flockans ljud
 Begynte gå. O flicka! m. m.

21.

Och dödeln hilde sitt skarpa svärd,
 Och Anna dog.
 En gyllne Engel till husets wärd
 Deß anda tog. O flicka! m. m.

22.

Och hela staden i sorg nu stod
 Wid Annas lik;
 Och ståndarn renad af hennes blod
 Blef stor och rik! O flicka; m. m.

23.

Den ros som wärte så fager opp
 På Trotsö strand,
 Den sänkte ren sin wißnade knopp
 För stördarns hand. O flicka! m. m.

Säljes i Bruzelli Bokläddor för 1 R. B:ko.

Uppsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

G5 1248

Skön Anna.

Der wärte en ros så fager opp
 På Trotsö strand;
 We den, som bryter den skönas knopp
 Med ossår hand!
 O flicka! o flicka! akta dig wäl.
 Den listige wandrarn din blomma stjal.

2.

Skön Anna stod främst, bland tårnorna
 I Trotsö stad.
 Mång unger-swen bad om hennes Ja,
 Och fåfångt bad. O flicka! m. m.

3.

Hennes äga war flart som månans ny,
 Som nedan mildt:
 Och liljen och rosen på hennes hy
 Sin dagg-färg spillt. O flicka! m. m.

4.

En Prästman kom — han kom så snöb.
 En suck han drog;
 Och Anna-lills kind den brann så röd
 Och hjertat slog. O flicka! m. m.

5.

Han gick med Anna i gröna lund,
 Den helige!
 Han tryckte deß hand, han såg hennes mund,
 Den listige. O flicka! m. m.

N:o 588.

6.

En fogel, wakenad i hōgan lind,
 Nu sōng så tyft:
 „Snart wignar Anna-lill's rosenkind,
 Se'n den blir tyft!“ O flicka! m. m.

7.

Guds-mannen swor wid sitt helga kall,
 Han swor wid Gud:
 „För dig allena jag lefwa kall,
 Min wāna brud!“ O flicka! m. m.

8.

Den ros som wårte så fager opp
 På Trotsö strand,
 Den smittade nu sin purpurknopp
 I Skändar's hand. O flicka! m. m.

9.

An Anna-lill femton år ej war,
 Då bbljan frds.
 Uti sitt stöte en pant hon bar —
 Gud henne förlös! O flicka! m. m.

10.

Hon sade skändarn sitt qual, sin nōd;
 Hon log deråt.
 Hon gick utan wänner, utan stöd,
 I gråt, i gråt! O flicka! m. m.

11.

Hon läste de fordna kärleks-bref;
 Mång perla rann.
 Hwar bokstaf en swafwel-flamma blef,
 Så blå den brann. Och flicka! m. m.

12.

Bland yrande snön hon ensam gick
 Och suckar drog.
 Hon Berg-trollers hänskratt höra fick,
 Så gällt det log. O flicka! m. m.

13.

Och plössligt rimade födselens stund,
 Hon sangs så fyll.
 Nu wakenande, mot sin stela mund
 Ett lif hon höll! O flicka! m. m.

14.

Till frusna stranden hon matt och rädd
 Med fostret gick.
 En silfwer-wagga, en blåhvit bädd
 Den lilla fick. O flicka! m. m.

15.

Den ros, som wårte så fager opp
 På Trotsö strand,
 Der stod och stälste med bleknad kropp
 I straffarns hand. O flicka! m. m.

16.

Och regnet smattrade, isen bröts,
 Och barnet fanns.
 I hand och bojer Anna-lill stöts,
 I brudekrans. O flicka! m. m.

17.

Wid midnatt flöppades slagen tre
 Och säng-dörren gick,
 En gäst uppå Anna tittade
 Med drakeblick. O flicka! m. m.